

อนุสัญญาฉบับที่ 122 อนุสัญญาว่าด้วยนโยบายการจ้างงานทำ

ที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ซึ่งคณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ได้จัดให้มีขึ้น ณ นครเจนีวา และได้ประชุมกันในสมัยประชุมที่สี่สิบแปด เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน ค.ศ.1964 และ

โดยพิจารณาว่าปฏิญาแห่งฟีลาเดลเฟียได้ยอมรับข้อผูกพันอย่างมั่นคงขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ เพื่อส่งเสริมโครงการในประเทศต่าง ๆ ของโลก ในอันที่จะให้มีการจ้างงานเต็มเวลาและยกมาตรฐานการครองชีพให้สูงขึ้น และอาร์มภกกาในธรรมนูญแห่งองค์การแรงงานระหว่างประเทศก็ได้กำหนดให้มีการป้องกันการว่างงานและข้อกำหนดในเรื่องค่าจ้างที่เพียงพอต่อการดำรงชีพ และโดยพิจารณาเพิ่มเติมว่าตามข้อกำหนดของปฏิญาแห่งฟีลาเดลเฟีย

องค์การแรงงานระหว่างประเทศมีความรับผิดชอบในการตรวจสอบ และพิจารณาความสัมพันธ์ของนโยบายเศรษฐกิจและการเงินที่มีต่อนโยบายการจ้างงานทำตามวัตถุประสงค์ขั้นพื้นฐานที่ว่า “มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะมีเชื้อชาติ ความเชื่อ หรือเพศใด มีสิทธิที่จะได้มาซึ่งความเป็นอยู่ที่ดีทางวัตถุและการพัฒนาทางจิตวิญญาณอย่างมีเสรีภาพ และมีเกียรติ มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และโอกาสอันเท่าเทียมกัน” และโดยพิจารณาว่าปฏิญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนได้กำหนดว่า “ทุกคนมีสิทธิที่จะมีงานทำมีอิสระในการเลือกงาน มีสภาพการทำงานที่เป็นธรรม และพึงปรารถนา และได้รับการ ป้องกันการว่างงาน” และโดยรับทราบข้อกำหนดต่าง ๆ ของอนุสัญญาและข้อแนะนำด้วยแรงงานระหว่างประเทศที่มีอยู่ซึ่งสัมพันธ์โดยตรงกับนโยบายการจ้างงานทำ

โดยเฉพาะอนุสัญญาและข้อแนะนำด้วยการบริการจัดหางาน ปี ค.ศ. 1948 ข้อแนะนำด้วยการแนะแนวอาชีพ ปี ค.ศ.1949 ข้อแนะนำด้วยการฝึกอาชีพ ปี ค.ศ.1962 และอนุสัญญา และข้อแนะนำด้วยการเลือกปฏิบัติ (การจ้างงานและอาชีพ) ปี ค.ศ. 1958 และโดยพิจารณาว่าตราสารเหล่านี้ควรได้รับการบรรจุลงในกรอบที่กว้างขึ้นของโครงการระหว่างประเทศเพื่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจบนพื้นฐานของการจ้างงานทำเต็มเวลาที่มีประโยชน์และมีอิสระในการเลือกและโดยที่ได้มีมติรับข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับนโยบายการจ้างงานทำ ซึ่งอยู่ในหัวข้อที่แปดของระเบียบวาระการประชุม และ

โดยได้กำหนดให้ข้อเสนอเหล่านี้อยู่ในรูปของอนุสัญญาระหว่างประเทศ จึงได้รับรองอนุสัญญาต่อไปนี้ซึ่งเรียกว่า “อนุสัญญาว่าด้วยนโยบายการจ้างงานทำ ปี ค.ศ.1964” เมื่อวันที่เก้าของเดือนกรกฎาคมของปีหนึ่งพันเก้าร้อยหกสิบสี่

มาตรา 1

1. เพื่อกระตุ้นความเติบโตและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ยกระดับความเป็นอยู่สนองต่อความต้องการแรงงานและอาชนะ การว่างงานและการทำงานต่ำระดับ สมาชิกจะต้องประกาศและปฏิบัติตามนโยบายที่แข็งขันเป็นเป้าหมายสำคัญ ซึ่งกำหนด ขึ้นมาเพื่อส่งเสริมการจ้างงานทำเต็มเวลาที่มีประโยชน์และมีอิสระในการเลือก

2. นโยบายดังกล่าวจะต้องมีวัตถุประสงค์ที่ทำให้มั่นใจว่า

(1.) มีงานทำสำหรับทุกคนที่ว่างงานและกำลังหางานทำ

(2.) งานนั้นมีประโยชน์เท่าที่จะเป็นไปได้ 3. คนทำงานทุกคนมีอิสระในการเลือกงานและมีโอกาสที่เป็นไปได้มากที่สุดที่จะหางานที่เหมาะสมกับทักษะและความสามารถในงานที่เหมาะสมกับตนดีโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ สีผิว เพศ ศาสนาความคิดเห็นทางการเมือง สัญชาติ หรือกำเนิดทางสังคม

3. นโยบายดังกล่าวจะต้องคำนึงตามสมควรถึงระดับและขั้นตอนของการพัฒนาเศรษฐกิจและความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ระหว่างวัตถุประสงค์ของการมีงานทำกับวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจและสังคมอื่นๆ และจะต้องนำไปปฏิบัติตามด้วย วิธีการต่างๆ ที่เหมาะสมกับสถานะและทางปฏิบัติของประเทศ

มาตรา 2

ด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่นนั้นและตราบท่าที่มีความเหมาะสมกับสถานะของประเทศสมาชิกต้องตัดสินใจและทบทวนเกี่ยวกับมาตรการต่าง ๆ ที่จะรับเอามาปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ที่ระบุไว้ใน มาตรา 1 ภายในกรอบของนโยบายเศรษฐกิจ และสังคมที่สอดคล้องกัน (ก) ดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่จำเป็นรวมทั้งการจัดตั้งโครงการต่าง ๆ เพื่อปรับใช้มาตรการเหล่านี้เมื่อมีความเหมาะสม

มาตรา 3

ในการปรับใช้อุสัญญาฯ นี้ ผู้แทนของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากมาตรการต่าง ๆ ที่จะนำไปปฏิบัติ และโดยเฉพาะผู้แทนของนายจ้าง และลูกจ้าง จะต้องได้รับการปรึกษาหารือเกี่ยวกับนโยบายการมีงานทำโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะได้พิจารณาประสบการณ์ และทัศนคติต่าง ๆ ของผู้แทนเหล่านั้นอย่างเต็มที่ และเพื่อประกันว่าจะได้รับความร่วมมืออย่างเต็มที่ในการกำหนดและการสนับสนุนนโยบายเหล่านั้น

มาตรา 4

การให้สัตยาบันอนุสัญญานับนี้เป็นทางการ จะต้องแจ้งให้ผู้อำนวยความสะดวกใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศทราบ เพื่อการจดทะเบียน

มาตรา 5

1. อนุสัญญานับนี้จะผูกพันเฉพาะรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งการให้สัตยาบันของตนได้รับการจดทะเบียนไว้กับผู้อำนวยความสะดวกใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศแล้ว
2. อนุสัญญานับนี้จะมีผลบังคับใช้เมื่อพ้นสิบสองเดือนนับแต่วันที่การให้สัตยาบันของรัฐสมาชิกสองประเทศได้รับการจดทะเบียนไว้กับผู้อำนวยความสะดวกใหญ่แล้ว
3. หลังจากนั้น อนุสัญญานับนี้จะมีผลบังคับใช้สำหรับประเทศสมาชิกใด ๆ เมื่อพ้นสิบสองเดือนนับแต่วันที่การให้สัตยาบันของตนได้รับการจดทะเบียนแล้ว

มาตรา 6

1. รัฐสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานับนี้แล้วอาจบอกเลิกได้เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่ซึ่งอนุสัญญานับนี้มีผลบังคับใช้เป็นครั้งแรก โดยแจ้งต่อผู้อำนวยความสะดวกใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อจดทะเบียนการบอกเลิกดังกล่าว จะไม่มีผลจนกว่าจะพ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับจดทะเบียน
2. รัฐสมาชิกใดซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานับนี้ และซึ่งไม่ได้ใช้สิทธิในการบอกเลิกตามนัยแห่งมาตรานี้ภายในปีถัดไปเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสิบปีตามความในวรรคก่อน จะต้องผูกพันต่อไปอีกเป็นระยะเวลาสิบปี และหลังจากนั้นอาจบอกเลิกอนุสัญญานับนี้ได้เมื่อสิ้นสุดแต่ละคาบของระยะเวลาสิบปีตามเงื่อนไขในมาตรานี้

มาตรา 7

1. ให้ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศแจ้งแก่รัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศทุกประเทศทราบเกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบันและการบอกเลิกทั้งหลายที่รัฐสมาชิกขององค์การได้แจ้งไป

2. ในการแจ้งให้รัฐสมาชิกขององค์การทราบเกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบันครั้งที่สองซึ่งได้แจ้งแก่ผู้อำนวยการใหญ่แล้วนั้น ให้ผู้อำนวยการใหญ่แสดงอย่างเด่นชัดแก่รัฐสมาชิกขององค์การได้ทราบถึงวันที่อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้ด้วย

มาตรา 8

ให้ผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศแจ้งแก่เลขาธิการสหประชาชาติทราบเกี่ยวกับรายละเอียดอย่างสมบูรณ์ของการให้สัตยาบันและการบอกเลิกทั้งหลายที่ผู้อำนวยการใหญ่ได้รับจดทะเบียนตามบทบัญญัติของหลายมาตราก่อนหน้านี้ เพื่อจดทะเบียนตามมาตรา 102 ของกฎบัตรสหประชาชาติ

มาตรา 9

เมื่อใดก็ตามหากพิจารณาเห็นว่าจำเป็น ให้คณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเสนอรายงานเกี่ยวกับผลบังคับใช้ของอนุสัญญาฉบับนี้ต่อที่ประชุมใหญ่ และให้พิจารณาความเหมาะสมของการบรรจุเรื่องการแก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนเข้าไว้ในระเบียบวาระของการประชุมใหญ่

มาตรา 10

1. ถ้าที่ประชุมใหญ่รับรองอนุสัญญาฉบับใหม่ที่แก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน และถ้าอนุสัญญาฉบับใหม่ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้ (ก) การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่ของรัฐสมาชิกมีผลเป็นการบอกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้โดยปริยายในทันทีที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้แล้ว โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของมาตรา 3 ข้างต้น (ข) นับแต่วันที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้ให้การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ของรัฐสมาชิกยุติลง

2. ไม่ว่ากรณีใด ๆ ให้อนุสัญญาฉบับนี้ยังคงมีผลบังคับใช้ตามแบบและเนื้อความเช่นเดิมสำหรับรัฐสมาชิกทั้งหลายซึ่งได้ให้ สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว แต่ไม่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่

มาตรา 11

ตัวบทอนุสัญญานี้ ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสมีผลเท่าเทียมกัน

วันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ : วันที่ 15 กรกฎาคม ค.ศ. 1966

วันที่ประเทศไทยให้สัตยาบันอนุสัญญา : วันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 1012

ที่มา : กระทรวงแรงงาน <http://www.mol.go.th/en/node/3410>